

Temps de principis

Els Catarres presenten al Cruïlla de Primavera el disc 'Tots els meus principis' en un concert marcat per l'actualitat política

Els Catarres al Poble Espanyol presentant 'Tots els meus principis' | Bernat Almirall

Al Poble Espanyol i davant més de 5.000 persones presentaven **Els Catarres** el seu quart disc d'estudi, *Tots els meus principis* (Música Global, 2018). Amb les entrades exhaurides, el grup tornava després d'una pausa que els ha tingut quasi un any i mig fora dels escenaris, a la benvinguda a la primavera que organitza per segon any el Festival Cruïlla.

Uns reconeixibles **Catarres** tornaven per oferir la seva singular fusió de festa, calidesa i proximitat per començar la gira d'un disc on l'electrònica s'uneix als vents en el característic llenguatge catarrà. En una efectiva conducció de quasi dues hores de concert, on els nous temes conviuen amb uns èxits que ja sonen grans, no van faltar els dos elements que semblen marcar el nou inici del grup: la pluja i la reivindicació política. Política i literalment, el públic es va anar mullant, primer amb la carismàtica i personal frescor del reggae dels teloners **Koers**, i després amb l'esperat retorn del grup vallesà.

Foto: Bernat Almirall

Per primer cop els acompanyava en directe el seu productor **David Rosell**, que amb l'èxit d'**Els Catarres**, **Txarango** i **Gossos** sembla consolidar-se com un dels productors de referència del nostre país. La seva presència acompanyava una electricitat i una vuitantera electrònica que de manera subtil i natural s'han incorporat en aquest últim treball, convertint encara més el seu directe en una explosió controlada de vitalitat i de calidesa però, sobretot, de cançons.

A "T'estava esperant", i després de repassar la major part dels nous temes i encarar el festiu i emotiu final, **Els Catarres** cantaven que «La senzillesa és pels cors més grans». I és que l'energia i la vitalitat catarra, més electrònica que mai, continuen sense perdre una senzillesa que sembla seguir definint els principis i l'evolució pausada i honesta del grup d'Aiguafreda. Tot i el poderós directe, no era difícil reconèixer en Jan, la Roser i l'Èric dels primers concerts i trobar-hi una frescor que la dinàmica *indie* actual fa de vegades massa difícil de trobar.

Foto: Bernat Almirall

I és que la d'ahir va ser una nit de les que quan et gires i mires el públic veus, per sobre de tot, somriures. Somriures serens i joves, alguns molt joves, dels que omplen de sentit els concerts. Somriures dels que descobreixen coses noves amb **Koers** i somriures amb **Els Catarres** de quan et retrobes amb alguna cosa de la qual feia temps que no disfrutaves i que, sense saber-ho, havies oblidat. Somriures que feien recordar **Inadaptats** quan cantaven "Festa sí, lluita també".